

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Mgr. et. Mgr. M. U.**, proti žalovanému: **Městský úřad Jičín**, se sídlem Nad Cihelnou 1089, Jičín, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Po právní moci tohoto rozsudku bude žalobci vrácen přeplatek soudního poplatku ve výši 1. 000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah žaloby

Žalobce podal u krajského soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, konkrétně žalovaného, a to z níže uvedených důvodů.

Dne 6. 12. 2012 vydal žalovaný v pozici stavebního úřadu kolaudační souhlas č. j. MuJ/2012/30970/SÚ/Zel., kterým bylo povoleno užívání stavby : stavební úpravy hotelu Praha čp. 310, Husova ulice a čp. 209, Fügnerova ulice, Jičín – část stavby : restaurace, kavárna občerstvení, pivnice, kuchyň, prodejna suvenýrů, ubytovací část (mimo saunu, vířivku a bazén), Jičín, Valtické Předměstí, Husova č.p. 310 na pozemku st. p. č. 657,813, k. ú. Jičín, provedené podle dodatečného povolení stavby vydaného městským úřadem Jičín, stavebním úřadem ze dne 11. 10. 2010, č.j. Kunc/2010/18338/SÚ/Zel. (dále také jen „předmětná stavba“ či „dotčená stavba“). V tomto kolaudačním souhlasu spatřuje žalobce nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Uvedl, že v roce 2007 začal vlastník hotelu Praha obchodní společnost CF INVEST spol. s r. o., provádět rozsáhlé stavební úpravy objektu bez řádného stavebního povolení. Žalovaný z úřední povinnosti tuto skutečnost nezjistil a musel být na ni upozorněn třetí osobou. Dne 24. 2. 2012 bylo k žádosti stavebníka zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby. Okruh účastníků tohoto řízení byl však dle žalobce stanoven vadně. Žalovaný totiž do něj zahrnul pouze vlastníky sousedních pozemků, které mají s pozemky dotčenými stavbou společnou hranici, a staveb na nich a vlastníky sítí technického vybavení, na které je stavba napojena a které jsou stavbami umístěnými v sousedních pozemcích. Žalobce jako spoluvlastník domu čp. 65, Husova ulice, Jičín, který se nachází přímo naproti hotelu Praha, jako účastník řízení přibrán nebyl. O vydaném shora označeném dodatečném stavebním povolení se tak dozvěděl až ve chvíli, kdy již byly lhůty k uplatnění jeho práv propadlé. Dle žalobce tímto postupem žalovaný pochybil a při vymezení okruhu účastníků stavebního řízení jednal v rozporu se zákonem, konkrétně § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Svůj názor podpořil odkazem na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu.

Při vydávání kolaudačního souhlasu musí stavební úřad posoudit, zda žadatel dodržel podmínky stanovené zákonem. Před vydáním kolaudačního souhlasu proběhl zkušební provoz dotčené stavby, který dle žalobce prokázal, že docházelo a dochází především v nočních hodinách k rušení nočního klidu. Vstupní dveře do restaurace jsou v těchto hodinách otevírány a hluk z provozní činnosti restaurace se rozléhá do blízkého okolí. Přestože tento stav byl žalovanému oznámen při kontrolní prohlídce dne 11. 9. 2012 a stavební úřad upozornil stavebníka na nutnost dodržování provozní doby a dodržování nočního klidu, situace je taková, že provozní doba dodržována není a vchodové dveře jsou otevírány.

Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, jakým způsobem byl pořízen zkušební protokol o měření hluku ve venkovním a komunálním prostředí č. 47681 ze dne 13. 8. 2012, které provedla společnost INECO průmyslová ekologie s. r. o., jenž byl podkladem pro kolaudační souhlas. Měření tedy realizovala soukromá společnost,

nikoliv zdravotní ústav. Nejde o hlukovou studii, která by posoudila hlukovou situaci ze všech možných aspektů. Měření bylo prováděno v době, kdy vchodové dveře byly zavřeny. Nezahrnovalo rovněž posouzení provozu předzahrádky hotelu, neboť její provoz byl v tu dobu ukončen. Zpráva neobsahuje přesné časové určení jednotlivých měření ve venkovních a vnitřních prostorech, ani výsledky měření ve venkovním prostředí v denní době v Husově ulici. Došlo tedy minimálně ke zkreslení údajů nutných k řádnému posouzení hlukové zátěže. Z toho důvodu žalobce považoval závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 11. 9. 2012 k užívání stavby za nepřezkoumatelné, neboť pouze formálně přejalo závěry obsažené v uvedeném protokolu.

Dle žalobce žalovaný neprovedl vyhodnocení užívání účelu stavby, jak mu ukládá § 122 odst. 3 a 4 stavebního zákona. Nevyhodnotil ani skutečnost, že provozní doba objektu čp. 310 – restaurace a pivnice má být stanovena tak, aby nebyla v rozporu s obecně závaznou vyhláškou města Jičín č. 4/2008. Provoz hostinské činnosti v restauraci a pivnici hotelu zasahuje dle žalobce do jeho oprávněných zájmů coby spoluvlastníka sousední nemovitosti, neboť dochází k nedodržování otevírací doby, zvýšení hluku z provozní činnosti kvůli hlučící restauraci a odcházejícím hlasitým hostům. Tento vliv žalovaný nikdy nezkoumal, ačkoliv je nepochybné, že tímto zásahem je dotčeno vlastnické a užívací právo žalobce a kvalita a pohoda jeho bydlení.

Žalovaný dle žalobce nesprávně vyhodnotil zkušební provoz hotelu Praha za celé probíhající období, nezabýval se dostatečně užíváním stavby v průběhu zkušebního provozu, nezhodnotil případný budoucí vliv užívání a provozu stavby na práva vlastníků sousedních nemovitostí a na bezprostřední okolí. Chybně uvážil, že daný záměr splňuje zákonná kritéria. Nevyhodnotil řádně všechny námitky žalobce, které byly oznámeny jednotlivými přípisy. Došlo tak k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v souhlasu, kdy účel stavby se dotýká práv žalobce jako třetí osoby a žalovaný nepostupoval ani analogicky dle § 127 odst. 3 stavebního zákona. Tím byl založen nezákonný stav, jehož důsledky trvají. Kromě toho byl žalobce v průběhu předcházejícího řízení zkrácen na svých procesních právech jako opomenutý účastník, tak i na právech hmotných, tj. na právu vlastnickém.

Žalobce zdůraznil, že jako spoluvlastník sousední nemovitosti nebyl účastníkem ani kolaudačního řízení a nemohl tak účinně hájit svá práva. S jeho námitkami, které žalovanému předkládal, se žalovaný v úplnosti nevypořádal, v rozhodnutí pak neuvedl srozumitelným způsobem, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených v kolaudačním souhlasu.

Žalobce uzavřel, že vydaným kolaudačním souhlasem došlo k výraznému zásahu do jeho subjektivních práv a právem chráněných zájmů, účel stavby svým

závadným stavem zasahuje do jeho práv coby spoluvlastníka sousední nemovitosti, a to zejména práva vlastnického, práva užívat nemovitost zamýšleným způsobem, tj. k bydlení, a s tím souvisejícího práva na pokojné bydlení. Újma, která by zrušením kolaudačního souhlasu nebo změnou vznikla některému účastníkovi, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Navrhl proto, aby krajský soud prohlásil provedený zásah spočívající ve vydání shora označeného kolaudačního souhlasu s užíváním dotčené stavby za nezákonný a současně zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování žalobcova práva, a přikázal mu, aby obnovil stav před zásahem.

II. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný k žalobě uvedl, že stavba hotelu Praha byla prováděna v letech 1908-1911 a jako hotel byla v roce 1911 zkolaudována. Od té doby byla vždy užívána jako hotel, před rokem 2006 nebyla delší dobu využívána, měnila majitele a chátrala. Stavba se nachází v centru města na pěší zóně Husovy ulice.

V roce 2006 společnost CF Invest spol. s r. o. ohlásila provádění udržovacích prací a stavebních úprav, ale na základě kontrolní prohlídky ze dne 25. 7. 2007 stavební úřad zjistil, že práce jsou prováděny v rozporu s tímto prohlášením. Následně popsal svůj další postup ve věci, jakož i průběh správního řízení o dodatečném povolení stavby. Podrobně rozebral, jakými úvahami byl veden při vymezení okruhu účastníků tohoto řízení. Vycházel ze skutečnosti, že se jedná o stavební úpravy stávajícího objektu, kdy nedochází k navýšení kapacity, ani podstatné změně v užívání a nemění se tedy vliv stavby na okolí. Z hlukového posouzení vypracovaného autorizovaným inženýrem pak vyplynulo, že za předpokladů dodržení a provedení opatření stanovených v projektové dokumentaci nedojde k ovlivnění okolí hlukem nad stanovené hygienické limity. Proto přibral jako účastníky řízení stavebníka a dále vlastníky staveb a pozemků, které mají s pozemkem dotčeným stavbou společnou hranici a vlastníky sítí technického vybavení, které jsou umístěny v sousedním pozemku a na které je stavba napojená. Dospěl totiž k závěru, že žádné další osoby nemohou být dodatečným povolením stavebních úprav stávající stavby přímo dotčeny na svých právech nebo povinnostech, plně v souladu s § 27 správního řádu.

Pokud žalobce uváděl, že nemohl vznést námitky občanskoprávního charakteru ve smyslu sousedských imisí, neuvedl, jaké imise má na mysli, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že pravděpodobně o imisi obtěžování hlukem a rušení nočního klidu. Stavebník však v řízení o dodatečném povolení stavby prokázal, že případné imise z provozu hotelu na okolí, zejména pak hluku, nebudou překračovat povolené mezní hodnoty.

Dle přesvědčení žalovaného všechny zákonné požadavky řádně přezkoumal, a to i s ohledem na navrženou provozní dobu, přičemž došel k závěru, že v projektové dokumentaci jsou tyto požadavky v odpovídající míře dodrženy. Zdůraznil, že dotčeným orgánem hájícím veřejné zájmy na úseku ochrany veřejného zdraví a tedy o ochrany před nepříznivými účinky hluku a vibrací je Krajská hygienická stanice. Ta k žádosti o dodatečné povolení stavby předložila závazná stanoviska ze dne 11. 1. 2008 a ze dne 4. 6. 2010. Jednou z podmínek dodatečného povolení stavby bylo provedení zkušebního provozu. V jeho průběhu bylo provedeno měření hluku a měření intenzity umělého osvětlení na pracovních místech.

Při závěrečné kontrolní prohlídce dne 11. 9. 2012 nebyly zjištěny závady, které by bránily bezpečnému užívání stavby. Stavební úřad při ní zjistil, že stavba byla provedena dle projektové dokumentace, byly dodrženy obecně technické požadavky na výstavbu a že nebude ohrožovat veřejné zdraví, život, bezpečnost ani životní prostředí. Proto byl vydán kolaudační souhlas.

Pokud jde o měření hluku v průběhu zkušebního provozu, byl k závěrečné kontrolní prohlídce doložen Protokol č. 47681 vystavený společností INECO průmyslová ekologie s. r. o. ze dne 17. 8. 2012. Z něj vyplynulo, že k měření hluku došlo dne 13. 8. 2012 za standardního režimu provozu vzduchotechnického zařízení a reprodukováné hudby a to v chráněném venkovním prostoru stavby domu čp. 209 a 65 a v chráněném vnitřním prostoru stavby. Hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku byl prokazatelně dodržen na všech měřicích místech v denní i noční době.

Ke stížnostem žalobce na hluk z otevřených dveří a nedodržování provozní doby žalovaný sdělil, že vstup do hotelu Praha z Husovy ulice nebyl předmětem stavebních úprav, ten zůstal v nezměněné podobě od kolaudace v roce 1911. Rovněž tak umístění restaurace je původní. Stavebními úpravami došlo pouze k opravě podlah, omítek a novému interiérovému vybavení restaurace. Stavební úřad stavebníka opakovaně upozorňoval na nutnost dodržování stanovené provozní doby a kázeň při zavírání dveří. Stavební úřad ovšem posuzuje ochranu proti hluku pouze v rámci vymezeném § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Dále žalovaný upozornil, že neexistuje žádný právní předpis, že měření hluku jako podklad pro udělení kolaudačního souhlasu může provádět pouze zdravotní ústav. Společnost INECO průmyslová ekologie s. r. o. je akreditovanou zkušenou laboratoří a žalovaný tak nemá pochyb, že jí vypracovaný protokol o měření hluku je nezávislý a objektivní.

Pokud jde o obecně závaznou vyhlášku města Jičín č. 4/2008, pak dle jejího čl. X. je stanoven noční klid na dobu od 22:00 do 6:00. Porušení této vyhlášky se postihuje podle zvláštních právních předpisů, například podle zákona o přestupcích. Žalovaný nespatriil žádný nesoulad mezi napadeným kolaudačním souhlasem a zmíněnou obecně závaznou vyhláškou o veřejném pořádku a čistotě města. Všechny připomínkami, které byly žalobcem v průběhu zkušebního provozu vneseny, se

žalovaný řádně zabýval a odpovědi na tyto připomínky jsou založeny v správním spise.

Dle žalovaného z obsahu žaloby plyne, že žalobce se cítí být obtěžován nejen provozem hotelu Praha, ale zejména provozem na Husově ulici. Nutno ovšem zohlednit, že hotel se nachází ve středu města na pěší zóně a v jeho blízkosti jsou umístěny jednak kulturní dům, kde se pořádají plesy a společenské akce, a také další restaurace, jejichž hosté Husovou ulicí rovněž procházejí. Na dodržování pořádku i v této ulici pak dohlíží Městská policie, podle jejíhož stanoviska v období od 20. 8. 2012 do 31. 10. 2010 před hotelem Praha ani před domem čp. 65 v Husově ulici při rušení nočního klidu nezasahovala. Regulaci ze strany města podléhá rovněž provoz předzahrádky hotelu Praha a rovněž na její provoz dohlíží městská policie.

Ačkoliv to žalovaný výslovně nenavrhl, bylo z obsahu jeho vyjádření k žalobě zřejmé, že je pro zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Další vyjádření žalobce a žalovaného

Replikou ze dne 13. 4. 2013 žalobce oponoval některým tvrzením žalovaného obsaženým v jeho vyjádření k žalobě.

Hotel Praha měl být podle něj zkolaudován 23. 8. 1910, od roku 1959 je do něj nastěhován státní podnik Restaurace a jídelny. Budova tedy byla převážně (v 70. a 80. letech výlučně) využívána jako administrativní. Byla zde pouze restaurace s jídelnou. Od roku 1990 nebyla nemovitost využívána vůbec. Hotel se nenachází přímo v centru města, ale na počátku pěší zóny, jde o rohovou budovu. Pěší zóna je klidovou zónou s atmosférou klidného života a pohody bydlení. Budova není ani součástí městské památkové rezervace. V blízkém sousedství se nenachází kulturní dům, ale Masarykovo divadlo. Provoz tohoto zařízení je však řádně dodržován.

Kontrolní prohlídka dne 25. 7. 2007 se uskutečnila na základě oznámení třetí osoby. Sám žalovaný žádné kontroly neprováděl a ani nevěděl, že zde probíhají neoprávněné stavební práce. K zastavení prací přesto nedošlo.

Znovu, s odkazy na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, polemizoval žalobce se žalovaným ohledně okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby. Důkazní břemeno, zda má určitý subjekt postavení účastníka řízení, tížilo žalovaného. Pokud se domníval, že by vyřešení této otázky vyžadovalo rozsáhlé dokazování, měl žalobce účastníkem řízení učinit preventivně. Je totiž nepochybné, že zkrácení práv žalobce v důsledku realizace stavebních úprav a užívání stavby nebylo možno jednoznačně vyloučit. S ohledem na těsné sousedství jeho nemovitosti s dotčenou stavbou byl žalobce nepochybně účastníkem tohoto řízení.

Žalovaný zcela pominul sousedské imise vymezené v § 127 občanského zákoníku, zejména s přihlédnutím k tomu, že po stavebních úpravách hotelu došlo k navýšení jeho kapacity, ke změně jeho užívání spočívající v rozšíření provozu na kavárnu, pivnici, sauny a wellnes a k přímému dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby.

Pokud jde o hlukové posouzení, dle žalobce žalovaný nemohl vycházet pouze z dokladu o měření hluku, ale měl zkoumat i jiné vlivy související s užíváním stavby. Hlukové posouzení je navíc nutno považovat pouze za předpoklad, který má být následně ověřen ve zkušebním provozu stavby. Měření hluku bylo prováděno v době, kdy hotel nebyl v plném provozu a kdy vchodové dveře byly zavřeny. Nebyl zkoumán řádně hluk z provozní činnosti. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v projektové dokumentaci jsou požadavky v odpovídající míře dodrženy, nevysvětlil, jak je pojem „v odpovídající míře“ definován. Totéž platí o pojmu „standardní režim vzduchotechniky“.

Žalobce opětovně namítal, že provozní doba stanovená projektovou dokumentací není od doby uvedení stavby do zkušebního provozu řádně dodržována. S jeho námitkami ohledně této problematiky se žalovaný nevypořádal ani při vydání kolaudačního souhlasu. Původně se na místě nových vchodových dveří nacházely vchodové dveře, které se vždy samy za pomoci aretačního ramene zavíraly. Neexistovala ani reprodukováná hudba. Připomínky uplatněné žalobcem v době zkušebního provozu hotelu žalovaný pomíjel, neboť je pouze evidoval a řádně se jimi nezabýval. Ve svých odpovědích většinou pouze odkazoval nepřípadně (podobně jako ve vyjádření k žalobě) na stanoviska Veřejného ochránce práv či na jiný správní orgán, námitky žalobce nevyjádřil ani v odůvodnění napadeného kolaudačního souhlasu.

Zda vliv užívání stavby, zejména vliv hluku spojeného s provozní dobou a dále s předsunutou předzahrádkou, tedy hluku produkovaného povolovanou stavbou, resp. spojeného s užíváním této stavby, snižuje pohodu bydlení nepřipustně, není pouze věcí závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, nýbrž je věcí autonomního posouzení žalovaného jako příslušného správního orgánu. Ten byl povinen zhodnotit žalobcem namítané okolnosti, kterými jsou nejen výsledky hlukového měření (které navíc žalobce napadá z důvodů uvedených v žalobě), ale i časový rozsah provozu stavby, způsob užívání okolních staveb či jiné negativní zatížení.

Závěrem své repliky žalobce zopakoval, že napadeným kolaudačním souhlasem byl přímo zkrácen na svých právech, kdy žalovaný dospěl k nesprávnému posouzení, že lze povolit užívání dotčené stavby navzdory skutečnosti, že došlo k významnému zásahu do jeho oprávněných zájmů, zejména vlastnického práva, práva užívacího, práva na pokojné bydlení s ohledem na provoz povolovaného zařízení a jeho účinky, jeho kapacitu a účel využití a s ohledem na charakter předmětné lokality.

Žalovaný reagoval podáním ze dne 29. 5. 2013. Konstatoval, že ve spisovém materiálu vedeném stavebním úřadem od roku 1895 do současnosti nenalezl žádnou žádost o povolení změny v užívání hotelu na administrativní budovu ani opatření stavebního úřadu, jímž by taková změna byla povolena. Za centrum města považuje žalovaný právě Valdštejnovo náměstí, které je Valdickou bránou spojeno se Žižkovým náměstím a zmíněnou pěší zónou Husovy ulice. Na Husově ulici jsou ve většině objektů v přízemí obchodní a restaurační prostory, v některých objektech jsou také bytové prostory. Ze strany vlastníků či obyvatelů těchto bytů nebyly na provoz hotelu Praha doposud vzneseny žádné stížnosti. Při kontrolní prohlídce dne 27. 7. 2006 vyzval stavební úřad stavebníka k bezodkladnému zastavení prací. Dále žalovaný popsal, které provozní prostory v hotelu byly zvětšeny a které naopak zmenšeny. Tuto rekapitulaci uzavřel konstatováním, že pokud vůbec došlo k navýšení ubytovací kapacity hotelu, jedná se evidentně o navýšení minimální a nepodstatné, nebyla provedena žádná přístavba nebo nástavba, původní prostory byly pouze upraveny tak, aby vyhovovaly současným právním předpisům. Stavební úřad nezaznamenal ani zvýšenou intenzitu dopravy v okolí hotelu, parkování pro něj je možné pouze v rámci stávajícího dopravního značení v přilehlých ulicích.

V dalším vyjádření ze dne 26. 6. 2013 žalobce znovu polemizoval s tvrzeními žalovaného. Upozornil, že před rokem 1989 neprobíhalo vždy řádně stavební řízení ohledně změn v užívání stavby. Nelze také vyloučit skartování některých podkladů. Dále se opět zabýval polohou hotelu ve vztahu k centru města, počtem a rozmístěným restaurací na Husově ulici a průběhem festivalu Jičín - město pohádky. Připomněl znovu, že kontrolní prohlídka dne 25. 7. 2007 byla iniciována třetí osobou, nikoliv stavebním úřadem, který neprováděl řádně stavební dozor. Na rozdíl od žalovaného je názoru, že předmětnými stavebními úpravami došlo k navýšení kapacity hotelu, byl totiž rozšířen provoz na kavárnu, pivnici, saunu a wellnes, vzrostla i ubytovací kapacita a vznikl konferenční sál. Nesouhlasil také s tím, že by nedošlo ke zvýšení intenzity dopravy. Stavebníkovi byla přidělena parkovací místa pro osobní automobily, pro zásobování a pro autobus. Závěrem vyjádření žalobce zopakoval své předchozí výtky vůči žalovanému týkající se stanovení okruhu účastníků řízení, hlukového posouzení a dodržování provozní doby.

IV. Skutkové a právní závěry soudu

Krajský soud posoudil věc podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání, když s tím žalobce i žalovaný výslovně souhlasili. O věci usoudil následovně.

Předně považuje za podstatné zdůraznit, že předmětem jeho přezkumu nebylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které předcházelo vydání žalobou napadeného kolaudačního souhlasu. Krajský soud se tak nemohl zabývat otázkami, jímž účastníci soudního řízení, jak vyplynulo z jejich podání, evidentně přikládali relevanci pro projednání dané žaloby. Krajský soud se tedy nemohl zabývat tím, zda

žalovaný v souvislosti s faktickým zahájením stavebních prací na předmětné stavbě plnil dostatečným způsobem svoji dozorovou povinnost, na základě jakých skutečností bylo správní řízení o dodatečném povolení dotčené stavby zahájeno, zda byl správně vymezen okruh účastníků tohoto řízení a zda rozhodnutí o dodatečném povolení dotčené stavby bylo vydáno v souladu se zákonem.

Předmětem soudního přezkumu, tak jak jej vymezil žalobou sám žalobce, totiž nebylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (a tedy ani správní řízení jemu předcházející), ale až výsledek další etapy stavebního řízení, a to konkrétně kolaudační souhlas žalovaného, kterým bylo povoleno užívání dotčené stavby. Rozsáhlé polemiky účastníků řízení ohledně shora uvedených otázek vztahujících se k dodatečnému stavebnímu povolení předmětné stavby, resp. správnímu řízení, které jeho vydání předcházelo, tedy byly pro posouzení věci právně irelevantními.

Dále krajský soud konstatuje, že žalobce zcela správně napadl kolaudační souhlas s užíváním předmětné stavby žalobou na ochranu před nezákonným, zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s., nikoliv žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Stalo se tak zcela v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76; dostupného na www.nssoud.cz; podle nichž souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy tak nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena právě žalobou dle § 82 a násl. s. ř. s.

Možnosti této ochrany žalobce využil. Dle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Pokud jde o institut kolaudačního souhlasu, tak ten nahrazuje oproti předcházející právní úpravě (stavební zákon z roku 1976) dřívější institut kolaudačního rozhodnutí. Je podrobně upraven zejména v § 122 stavebního zákona.

Dle § 122 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném v době, kdy žalovaný vydal posuzovaný kolaudační souhlas, stavba, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, například nemocnice, škola, nájemní bytový dům, stavba pro obchod a průmysl, stavba pro shromažďování většího počtu osob, stavba dopravní a občanské infrastruktury, stavba pro ubytování odsouzených a obviněných, dále stavba, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, a změna stavby, která je kulturní památkou, může být užívána pouze na základě kolaudačního souhlasu. Souhlas vydává na žádost stavebníka příslušný stavební úřad. Stavebník v

žádosti uvede identifikační údaje o stavbě a předpokládaný termín jejího dokončení. Pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy. Pokud je stavba předmětem evidence v katastru nemovitostí, zajistí stavebník geometrický plán.

Dle odst. 2 stavební úřad do 15 dnů ode dne doručení žádosti stavebníka stanoví termín provedení závěrečné kontrolní prohlídky stavby a současně uvede, které doklady při ní stavebník předloží.

Dle odst. 3 při závěrečné kontrolní prohlídce stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena v souladu s ohlášením stavebnímu úřadu, podle vydaného stavebního povolení a ověřené projektové dokumentace a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu, včetně bezbariérového užívání stavby, pokud je právním předpisem vyžadováno. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor se závaznými stanovisky podle odstavce 1, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Kolaudační souhlas není správním rozhodnutím.

Z obsahu správního spisu dospěl krajský soud k závěru, že stavební úřad všem shora vymezeným zákonným požadavkům dostál. Předně nutno zmínit, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2011, č.j. MuJC/2011/19809/SU/Ze, a rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2011, č.j. MuJC/2011/24461/SU/Zel, byl nařízen zkušební provoz v těchto rozhodnutích vymezených částí dotčené stavby. Zkušební provoz byl následně rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2012, č.j. MuJC/2012/4706/SU/Zel, prodloužen do 20. 7. 2012. Dne 15. 8. 2012 podal stavebník žádost o vydání kolaudačního souhlasu. Závěrečná kontrolní prohlídka proběhla dne 11. 9. 2012. Žalobce dopisem ze dne 15. 10. 2012 vznesl u stavebního úřadu v podstatě tytéž námitky, které uplatnil i v žalobě. Přestože je stavební úřad povinen zkoumat splnění všech shora uvedených zákonných požadavků podmiňujících udělení kolaudačního souhlasu s užíváním stavby primárně z úřední povinnosti a přestože žalobci nesvědčí postavení účastníka správního řízení (neboť vydání kolaudačního souhlasu coby jiného úkonu dle části čtvrté správního řádu správní řízení nepředchází), nezůstaly uvedené připomínky žalobce ze strany stavebního úřadu bez povšimnutí a odezvy. O tom svědčí jeho ve správním spise založené dotazy reagující na jednotlivé připomínky žalobce, které stavební úřad adresoval městu Jičín (problematika hluku z předzahrádek), Městské policii města Jičín (problematika rušení nočního klidu), Krajské hygienické stanici (problematika měření hluku a závazného stanoviska tohoto orgánu) či technické inspekci České republiky. Teprve po jejich vyjádření vydal dne 6. 12. 2012 žalobou napadený kolaudační souhlas. Žalobce pak byl o vyřízení svých námitek informován dopisem stavebního úřadu ze dne 4. 1. 2013.

Z obsahu kolaudačního souhlasu lze pak dovodit, že se stavební úřad zabýval všemi aspekty vymezenými v § 122 odst. 3 stavebního zákona. Věnoval se v něm rovněž průběhu a výsledku měření hluku v rámci zkušebního provozu provedeného společností INECO průmyslové ekologie s. r. o. dne 13. 8. 2012, při němž překročení hygienických limitů zjištěno nebylo. K tomu krajský soud dodává, že z vyjádření orgánu ochrany veřejného zdraví, tedy Krajské hygienické stanice, ze dne 21. 11. 2012 nesporně vyplývá, že tato společnost splňuje podmínky zkušební laboratoře akreditované ČIA a byla tedy plně způsobilá dotčené měření hluku provést. Výtky žalobce zpochybňující tuto skutečnost a požadující provedení uvedeného měření jiným subjektem, tak krajský soud důvodnými neshledal, neboť nemají zákonnou oporu. Stavebnímu úřad také nezbylo, než plně respektovat závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 11. 9. 2012, ve kterém tento orgán ochrany veřejného zdraví vyslovil s užíváním dotčené nemovitosti souhlas, přičemž tento svůj závěr řádně a logicky odůvodnil. Uvedené závazné stanovisko tedy rozhodně nebylo nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce. Krajská hygienická stanice poukázala zejména na výsledky shora uvedeného měření hluku provedeného v průběhu zkušebního provozu stavby obsažené v Protokolu č. 47681 ze dne 17. 8. 2012. Je pravdou, že stavební úřady i v řízení o způsobu užívání stavby jsou povinny zohlednit také veřejné zájmy chráněné zvláštními zákony, tedy i zákonem o ochraně veřejného zdraví v případě ochrany před hlukem. Činí tak ale ve spolupráci s krajskými hygienickými stanicemi (popřípadě ministerstvem zdravotnictví), které pro účely řízení podle stavebního zákona vydávají závazná stanoviska.

Stejně tak krajský soud neshledal důvodnými zbývající námitky napadající zákonnost dotčeného kolaudačního souhlasu. Žalobce v rámci nich v podstatě namítal, že coby spoluvlastník domu nacházejícího se v blízkosti předmětné stavby je rušen nadměrným hlukem vycházejícím z provozovny restaurace (a to zejména v důsledku nezavírání venkovních dveří) a dále poukazoval na to, že v této provozovně není dodržována stanovená provozní doba. Tyto námitky ovšem dle krajského soudu nesouvisí s vydaným kolaudačním souhlasem, resp. nejsou způsobilé zpochybnit jeho zákonnost. Těmito námitkami totiž žalobce brojí proti skutečnostem, které vyplývají z provozu dotčené nemovitosti, ale netýkají se již stavebního řízení.

V kolaudačním souhlasu může být těžko řešena otázka včasného a úplného zavírání venkovních dveří do provozoven či otázka hlučného chování hostů před či po jejich opuštění. Tyto případy již směřují do oblasti narušování pořádku a soužití, chování těchto sob může vykazovat například znaky přestupků proti veřejnému pořádku či proti občanskému soužití dle zákona o přestupcích. Příslušnými k řešení těchto přestupků ale nejsou stavební úřady, ale Policie ČR nebo obecní úřad. Totéž platí o chování hostů předzahrádek v letním období.

Pokud jde o nedodržování provozní doby stanovené kolaudačním souhlasem, pak příčinou tohoto prohřešku přece není vlastní kolaudační souhlas s užíváním stavby, ale její provoz. Proti takovému závadnému stavu je pak možno brojit jinými

zákonnými prostředky, například v oblasti stavebního dozoru. Tyto úvahy však již překračují rámec přezkoumávaného případu. Krajský soud proto uzavírá, že nedodržování provozní doby stanovené kolaudačním souhlasem nemůže způsobit jeho nezákonnost.

Krajský soud tak neshledal, že by žalobou napadeným kolaudačním souhlasem s užíváním dotčené stavby byl žalobce přímo zkrácen na některém ze svých práv nebo že by tento kolaudační souhlas byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo, jak předvídá ustanovení § 82 s. ř. s. Nezbylo mu proto, než žalobu s odkazem na § 87 odst. 3 s. ř. s. pro její nedůvodnost zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo. Žalovaný náklady řízení neuplatnil a krajský soud ze soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké vznikly. Rozhodl proto tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

Dle položky 18 bod 2. písm. d) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, se za žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu platí soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Žalobce však vylepil na žalobu kolký v hodnotě 3. 000,- Kč. Proto krajský soud výrokem III. žalobci přeplatek soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč dle § 10 odst. 1 citovaného zákona vrátil.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu